

„Billa dostali a mě možná taky dostanou, tak alespoň tebe dostat nesmějí,“ hovořil k mrtvému v jeho visuté hrobce.

Potom se vydal na další cestu a odlehčené sáně poskakovaly za snažícími se psy. I oni dobře věděli, že se nedostanou do bezpečí dřívě, než dorazí do Fort McGurry. Vlci se při pronásledování už ani neskrývali, bezostyšně klusali za nimi a pobíhali po obou stranách jejich stezky. Rudé jazyky jim visely z tlam, pod kůží se jim při každém pohybu vlnila vystouplá žebra. Byli vyzábblí, kost a kůže, namísto svalů jako by měli pouhé provazy – tak vyhublí byli, že se jim Henry chtěl nechtěl musel obdivovat, že se ještě drží na nohou a nezhroutí se do sněhu.

Neodvážil se putovat až do tmy. V poledne sluníčko nejen že zahřálo oblohu, ale dokonce se bledým a nazlátlým okrajem vynořilo nad obzor. Přijal to jako dobré znamení. Den se prodlužoval, slunce se vracelo. Ale sotva radostné světlo pohaslo, hned se utábořil. Zbývalo ještě několik hodin šedého přísvitu a chmurného soumraku; využil jich a nasekal ohromnou zásobu paliva.

S nocí se hrůza vrátila. Nejenže byli vlci ještě hladovější a dotěrnější, ale na Henryho dolehla i únava z nevyspání. Přes všechno odhodlání co chvíli zadřímá, schoulený u ohně, s příkrývkami přes ramena, se sekerou na klíně, mezi oběma psy, kteří se mu pevně tiskli k boku. Náhle se probral a ani ne pět metrů před sebou spatřil velkého šedého vlka, jednoho z největších ve smečce. A třebaže se na šelmu díval, protáhla se tak nerušeně a slastně, jako se protahují leniví psi, civěla mu přímo do očí a prohlížela si ho, jako by doopravdy nebyl ničím jiným, než poněkud opožděnou večeří, která se však už co nevidět má servírovat.

Tuto jistotu projevovala celá smečka. Napočítal jich snad dvacet a všichni na něho buď hladově zírali, anebo klidně pospávali na sněhu. Připadali mu jako děti shromážděné u prostřeného stolu a čekající na svolení, aby se mohly pustit do jídla. Jenomže to jídlo – tím byl on sám! Začínal být už zvědav, kdy a jak hostina započne.

Když přikládal na oheň, pocítil náhle k svému tělu obdiv, jaký až dosud nepoznal. Sledoval pohyby svých svalů, prohlížel si důmyslnou stavbu prstů. Zvolna je ohýbal u ohně, znovu a znovu, nejdříve najednou, pak každý zvlášť, roztahoval je do široka nebo

jimi naprázdno chňapal do vzduchu. Zkoumal utváření nehtů, štípal se do konečků prstů, hned jemně, hned ostře, a odhadoval okamžik, v němž vznikal nervový popud. Okouzlovalo ho to a náhle se mu prudce zalíbilo ono dokonalé svalstvo, které tak krásně, hladce a citlivě fungovalo. A pak polekaně zhlédl na vyčkávací kruh vlků, který ho obkličoval, a jako blesk mu svitlo, že celé to podivuhodné a živoucí tělo teď vlastně není nic víc než maso, kořist těchto hladových šelem, kterou jejich lačné tesáky rozsápnou a rozervou, že pro ně znamená pouhé žrádlo, tak jako jemu často byli potravou los anebo králík.

Probral se z dřímoty, která se napůl už stávala zlou noční můrou, a přímo před sebou spatřil narezlou vlčici. Nebyla od něho vzdálena ani celé dva metry, seděla na sněhu a lačně ho sledovala. Oba psi mu vrčeli a kňučeli u nohou, ale vlčice si jich nevšímalá. Hleděla na muže a on její pohled po nějakou chvíli opětoval. Nebylo na ní teď pranic hroživého. Jen ho s nesmírnou dychtivostí pozorovala; věděl však, že síla jejího dychtění je dána silou jejího hladu. Byl pro ni potravou a už pouhý pohled na něho jí dráždil chuť. Tlamu měla pootevřenou, kanuly jí z ní sliny a už se v představě nadcházejících hodů olizovala.

Zalomcoval jím záchvat strachu. Rychle sáhl po hořící větvi, aby ji na vlčici hodil. Ale sotva se po ní natáhl, ještě dříve, než tuto zbraň sevřel prsty, vlčice uskočila do bezpečí. Viděl, že byla zvyklá na to, že se po ní něčím hází. Zavřela, když uskakovala, obnažila tesáky až ke kořenům a všechna její dychtivost zmizela, vystřídána lačnou dravostí, před níž se až otřásl. Pohlédl na ruku, která držela větev, a vnímal citlivost a obratnost, s jakou prsty dřevo objaly, jak se přizpůsobily všem nerovnostem povrchu, když se chápaly drsného dřeva. Malíček, který se dostal příliš blízko hořící části, automaticky ucukl z dosahu bolestivého žáru na chladnější místo; v tu chvíli si představil, jak tyto citlivé a jemné prsty vlčice bělostnými zuby trhá a drtí. Nikdy neměl své tělo tolik rád jako teď, kdy jeho osud visel na tak tenkém vlásku.

Celou noc odrážel hladovou smečku hořícími větvemi. Kdykoli začal proti své vůli usínat, vrčení a kňučení psů ho probudilo. Nadešlo jitro, ale denní světlo poprvé nedokázalo vlky rozehnat. Marně čekal, že se rozutečou. Setrvali v kruhu kolem něho a ko-

lem jeho ohně a zpupně a neskrývaně hlídali, co už považovali za své. Otřásl tak odvahou, která se v něm na úsvitu zrodila.

Učinil zoufalý pokus vydat se znovu na cestu. Ale v okamžiku, kdy se vzdálil od ochranného ohně, nejmělejší z vlků se na něho vrhl. Skok byl naštěstí krátký. Lovec uhnul zpět k ohni a to ho zachránilo. Čelisti mu cvakly sotva deset centimetrů od stehna. Zbytek smečky se rovněž zvedl ze sněhu a dral se k němu. Aby je udržel v bezpečné vzdálenosti, musel rozmetávat žhoucí oharky napravo i nalevo.

Ani za denního světla se teď neodvažoval opustit oheň, aby nasekal další palivo. Asi sedm metrů od něho se tyčil vysoký uschlý smrk. Půl dne strávil lovec tím, že ohniště posunoval k suchému kmeni, a stále měl přitom pohotově dobrý půltucet pochodní, aby je mohl házet po svých nepřátelích. Když dospěl až k soušce, zkoumal bedlivě okolní les, aby ji skácel tím směrem, kde bylo nejvíc paliva.

Noc byla opakováním předešlé, jenom potřeba spánku ho přemáhala ještě více. Vrčení psů ztrácelo na účinnosti. Kromě toho již teď vrčeli nepřetržitě, takže jeho zkrehlá a ospalé smysly přestávaly vnímat změny v tónu a síle. V náhlém zděšení se probral ze spánku. Vlíčice stála přímo před ním, nebyla ani celý metr daleko od něho. Automaticky jí vrazil do rozevřené tlamy planoucí větev, aniž by ji pustil z ruky. Vlíčice uskočila a zavyla bolestí, zatímco on s rozkoší číchal pach spáleného masa a srsti a pozoroval ji, jak třepe hlavou a zlostně vrčí necelých deset metrů od něho.

Než opět upadl do dřímoty, přivázal si k pravé ruce hořící borovou větev. Oči měl zavřeny sotva pět minut, když ho probudil palčivý žár plamene. Opakoval to po několik hodin. Pokaždé, když se tak vzbudil, rozehnal vlky rozhozenými oharky, přiložil na oheň a znovu si upravil smolnou větev přivázanou k ruce. Osvědčilo se to, ale pak nadešel okamžik, kdy si větev uvázal špatně. Sotva přivřel víčka, vyklouzla mu větev z dlaně.

Zadřímával a vzápětí měl sen. Zdálo se mu, že je ve Fort McGurry. Bylo tam teplo a příjemně, hrál s faktorem karty. I staniční obléhali v tom snu vlci. Vyli až u samých vrat a on i faktor tu a tam přestávali hrát, poslouchali je a smáli se marným pokusům šelem proniknout dovnitř. A potom, tak podivný sen to byl, se ozval rachot. Vlci vyrazili vrata. Viděl je, jak se hrnou do velké

jídelny ve stanici. Vrhali se přímo na něho a na faktora. V okamžiku, kdy byl vchod násilím rozražen, vytí hrozivě zesílilo. Mučilo ho to. Sen se začínal proměňovat v cosi jiného – nevěděl sice v co, bez přestání ho však trýznilo ono vytí.

A pak procítl a uslyšel vytí skutečné, hrozivé vrčení a jekot ze všech stran. Vlci se na něho vrhli. Byli všude, kolem něho, na něm. Jeden mu zaťal zuby do paže. Lovec instinktivně skočil do ohniště a ještě ve skoku ucítil ostré zarytí zubů, které mu rvaly maso na noze. Začal boj ohněm. Tlusté palčáky mu dočasně chránily ruce, rozhazoval žhavé uhlíky na všechny strany, ohniště se v tu chvíli podobalo činné sopce.

Dlouho to však nemohlo trvat. Na obličejí mu naskakovaly puchýře od žáru, řasy i obočí měl sežehnutý a nohy ho nesnesitelně pálily. Se dvěma hořícími větvemi v ruce skočil na okraj ohniště. Vlci byli zatlačeni. Na všech stranách, kamkoli oharky dopadly, syčel sníh a co chvíli divoký skok a zavrčení prozradily, že další z ustupujících útočníků šlápl na žhavý uhlík.

Lovec mrštil větvemi po nejbližších nepřátelích, doutnajícím palčákem vrazil do sněhu a dupal kolem, aby si ochladil nohy. Oba jeho psi byli titam; věděl dobře, že se stali další částí zdlouhavé hostiny, která započala před několika dny Špekounem a jejímž posledním chodem se má v nejbližších chvílích stát on sám.

„Ještě jste mě nedostali,“ zařval vztekle a zahrozil hladovým šelmám pěstí; pouhý zvuk jeho hlasu rozjítřil celý kruh, kolem dokola se rozlehlo vrčení, vlčice se připlížila téměř až k němu a sledovala ho žádostivým hladovým pohledem. Dal se do práce na novém záměru, který ho prve napadl. Rozšířil oheň do velkého kruhu. Doprostřed nakladl kožešiny a přikrývky na ochranu proti tajícímu sněhu a schoulil se za ně. Sotva zmizel za plamenou hradbou, přišla se celá smečka zvědavě podívat až k ohni, co se s ním stalo. Až dosud se k ohni neodvažovali; nyní se usadili v malém kruhu, jako to dělají psi, mhouřili oči, zívali a protahovali vyhublá těla v nezvyklém teple. Pak se vlčice posadila, zvedla čenich ke hvězdám a zaskolila. Vlci se k ní jeden po druhém přidávali, až posléze celá smečka vzpřímeně seděla s čumáky k obloze a vyla svůj nářek hladu.

Svítilo, rozednilo se. Došlo palivo a bylo třeba obstarat nové. Lovec se pokusil vykročit z ohnivého kruhu, ale v tom okamžiku

se na něho vrhli vlci. Před hořícími větvemi uskakovali, ale neutíkali už. Bezúspěšně se je snažil zahnat. Když této marné snahy zanechal a klopýtal zpět do dohořívajícího kruhu, jeden z vlků po něm skočil, minul se však a všemi čtyřmi dopadl do ohně. Zavyl bolestí, zakňučel a spěchal zpátky ochladit si tlapy ve sněhu.

Muž se schoulil na pokrývkách. Seděl nakloněn kupředu. Skleslá ramena a hlava položená na kolenou prozrazovaly, že zápas vzdal. Tu a tam zvedl hlavu a pozoroval, jak oheň dohasíná. Kruh plamenů a oharků se rozdrobil na kousíčky a mezi nimi se začaly otevírat temné škvíry. Mezery se zvětšovaly a z ohnivého prstence už zbývaly jen jednotlivé ohníčky.

„Tak pojdte, teď už mě dostanete, kdy se vám zachce,“ mumlal. „Ale ať, já se zatím aspoň prospím.“

Jednu chvíli se probral a v temné prázdnotě mezi oharky před sebou spatřil vlčici, jak na něho upřeně zírá.

Pak se probudil znovu, jen o chvíličku později, třebaže se mu zdálo, jako by zatím uplynuly celé dlouhé hodiny. Udála se podivná změna, tak zvláštní, že se mu naráz navrátilo plné vědomí. Něco se stalo. Zprvu nepostřehl, co. Potom pochopil. Vlci byli pryč. Zbyl po nich jen ušlapaný sníh, který prozrazoval, jak mu již byli blízko. Znovu přicházel spánek a přemáhal ho, hlava mu klesala na kolena, ale tu se náhle s trhnutím probudil.

Uslyšel křik mužů, šelest saní a dychtivé kňučení pachtících se psů. Od bystřiny přijížděly čtyři saně utábořit se mezi stromy. Půl tuctu mužů teď postávalo okolo člověka, který se zhroutil uprostřed skomírajícího ohně. Třásl jím a štípali ho, snažili se ho přivést k vědomí. Hleděl na ně jako omámený a drmolil cosi podivnou, mátožnou řečí.

„Ta rezavá vlčice... Chodila se krmit se psy... Nejdřív žrala jejich ryby... Pak sežrala je... A potom sežrala i Billa...“

„Kde je lord Alfréd?“ houkl mu jeden z mužů do ucha a zatřásl jím.

Zvolna zavrtěl hlavou: „Ne, toho ne, toho nesežrala... Ten je na stromě, v posledním táboře.“

„Mrtvý?“

„Jo, v truhle,“ odpověděl Henry. Nedůtklivě trhl ramenem, aby se zbavil člověka, který se ho vyptával. „Heleďte, nechte mě... Já už vůbec nemůžu... Chci spát...“